

Sørgetoget.

Onsdag den 8de ds. fandt Bernt O. Langnes bisættelse sted, ved Rossfjord kirkegaard.

Det viste sig, at avdøde efterlot sig mange venner, for det var et stort sørgetog, ja et av de største her. Det lange tog bevægede sig i sakte tempo henover en bugtede landevei, lik en mørk stripe paa et umaatelig stort, vit ark. — Et mindeværdig skue. — — — —

Det var ikke med lette hjerter de mange slegtninger og venner, fulgte denne sin kamerat til hans sidste hvilested. Det var vist faa som ikke hjertestrengerne bevret paa, og som ikke stod med taarefyldte øine, da den første jord bedækket hans kiste. Men aller tyngst var nok sorgen for hans efterlatte, hustru og barn. For dem var det tungt at miste, ham, som var deres kjæreste eie her — paa jorden — han som har vært deres far og forsørger igjenem saa mange aar, i gode og onde dage — nu var han borte.

Den streng var bristet, som har lyd saa vidunderlig kjerlig og mild — den bedaarende klang som har lokket dem til hans fang — mens de var smaa — nu lydte den ikke mer — og den kan heller ikke erstattes mer igjen her paa jorden. — Ja, det var isandhet et tungt lod for dem, men vi skal dog huske paa, at mens vi er her paa jorden, maa vi jo ta imot vor skjebne, og alle for smake sorgens bitre taare og føle den væte vore kinder — vi maa bøie os for almagtens mægtige haand.

Naar vi ser tilbake paa denne mands liv her paa jorden, som nu har lagt sig til hvile, og vil se hvordan han har vært som menneske, saa kan vi med trygghet si at han har vært sig selv. Han har ikke gaat utenom, men han har slaat sig igjennem. Han har drevet sin gjerning som gaarbr. mønsterverdig. Han har vært en av de faa som har forstaat den opgave som hin mand i attehundred og fjorten satte. Han har vært med at bygd paa det hus, som disse la grundpilleren til. Ja, han har isandhet gjort det som ikke mange andre har magtet. Derfor har han vært et eksempel for sin samtid, og hans merke skal staa som et lysende symbol for de kommende slechter. Han har vært en av de store som vi ikke har mange av. Han har visseligen i sit ansigts sved ætt sit brød, og derfor kan vi med trygghet si. «Hvil dig borger», du har det fortjent''.

Da jeg stod ved hans baare — kom jeg uvilkaarlig til at tænke paa; hvad er livet? «Et pust i sivet», siger vor berømte forfatter. Men hvad er livets løsen? Hvad er meningen med alt dette vidunderlige skjønne, som dog saasart skal forgaa? Hvorfor denne rastløse kamp for tilværelsen og dette kav og stræv som jo er ethvert menneskes lod — ikke efter en tilværelse hvori hjertet er ophøiet, sindet rent og tanken evig ung. En tilværelse hvori vi i kampen for vort daglige tarv, blott har en høist uklar anelse. Hvorfor drages og længes efter livet, naar jo alt liv skal forgaa, ja dø endog i sin blomstring. — Ja, jeg vet, at løsningen ikke er undt nogen her paa jorden; men dog alikevel. — Paa fantasiens mægtige vinger har jeg mangan gang hævt mig op over al jordens kaas, ind i det umaatelige ukjendt for mulig at finde løsning paa gaaten; men nei. Det har altid vært et dunkelt forhæng som har stengt, vært ugjennemtrængelig, og det har og skal stænges og vi faar lov til at længes. Nu er dette forhæng trukket tilside for denne mand — og han er kommet til det herlige lyse land — hvor vi engang alle skal møtes.

«Aanders herre du skal raade, for de skatte du mig gav. O, men vis mig og din naade, naar min sang er stilnet av. Ti alt mer mit hjerte tanker — i usigelige tanker -ved den store — livets gaate. »

«Lat min sangerkrans da slynge hen i støv paa glemsel kyst — naar kun hist, hvor alt forynges, sjælens dyp har luttret røst. Naar kun der jeg griper tonen, i det store kvad for tronen, som til himlens harper synges. »

Chr. Dahl.